

Arrest

nr. 249 703 van 23 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COOLEMAN
Langestraat 131
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) I.(...), bent een Afghaanse burger van Pashtoe origine en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. Uw moedertaal is Pashtoe. U bent afkomstig uit het dorp Shamshapur, behorend tot het district Surkhrod van de provincie Nangarhar.

Uw oom langs vaderzijde Z.(...) die bij uw familie inwoonde, was sinds 1 of 2 jaar bij de taliban. Af en toe kwam hij naar huis en liet hij al eens ontvallen dat hij u en uw broer S.(...) bij de taliban wilde. Toen hij

zijn plannen vier-vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan uit de doeken deed tegen uw moeder, informeerde zij uw vader over zijn intenties. Uw vader liet vervolgens aan zijn broer weten dat hij niet langer welkom was in het huis.

Uw oom verliet het huis maar niet veel later, bij wijze van vergelding, gooide hij een bom op jullie huis. Tijdens dit incident was u met uw vader op de landbouwgronden aan het werken. Uw broer Israr die wel aanwezig was in het huis liet het leven bij deze aanslag, net als twee van uw burens. Uw moeder en broer S.(...) raakten zwaar gewond maar overleefden de aanslag wel.

Na het incident zat uw vader zwak thuis, u ging aan de slag in de winkel van uw maternale oom N.(...). Toen Z.(...) via deze maternale oom nieuwe bedreigingen uitte aan uw adres, besloot N.(...) in samenspraak met uw moeder dat u het land moest verlaten.

U vertrok drie à drieënhalf jaar geleden uit Afghanistan en verbleef vervolgens een tweetal jaar in Turkije. Daarna reisde u naar Griekenland. Hier deed u een verzoek tot internationale bescherming op 16 oktober 2018 maar wachtte u de beslissing niet af. U reisde verder door Servië, Bosnië, Italië en Frankrijk om op 30 juni 2019 het Belgische grondgebied te betreden. Twee dagen later, op 2 juli 2019, vroeg u internationale bescherming aan.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: uw taskara, een Engelse vertaling ervan, de bankkaart van uw moeder en 3 foto's van uw moeder en broer S.(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan u verplichtingen.

Bij terugkeer vreest u ontvoerd en gedood te worden door de taliban, nadat u op vraag van uw paternale oom, die zelf lid was van de taliban, weigerde deze groepering te vervoegen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

Deze samenwerkingsplicht in hoofdte van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met

algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u in de regio Surkhrod heeft gewoond.

Vooreerst wijst het CGVS er op dat uw **geografische kennis** van de regio waar u altijd zou hebben gewoond uitermate beperkt is. U weet het districtscentrum van Surkhrod, Sultanpur, nog wel correct te benoemen en u weet ook dat dit op korte afstand van uw beweerde geboortedorp ligt, maar daar houdt uw kennis blijkbaar op. Dorpen als Banda Bebe Sayed, Mughul Khail, Kuyakan, Fateh Abed, Seya Sang en Karwanda doen allemaal geen belletje rinkelen (CGVS, p. 17, 18 en 19). Dat u geen enkele van de dorpen zou kennen of herkennen, mag verbazen aangezien drie van de zes zich op relatief korte afstand bevinden van het districtscentrum en van Shamsapur, het dorp waarvan u beweert er altijd te hebben gewoond (Landeninformatie, document 1). Wanneer het CGVS u uitnodigt om zelf enkele grotere dorpen in uw district op te sommen, vernoemt u er slechts twee, Katapur en Hijrat Khai. Wanneer het CGVS u nog een aantal keren aanmoedigt om grotere dorpen in uw district op te noemen, herhaalt u enkel dezelfde dorpen en stelt u louter dat er veel dorpen zijn in het district Surkhrod (CGVS, p. 18-19). Uiteindelijk geeft u nog de namen van vier dorpen (Shah Nasir Ghondi, Khaskarano Saha, Dand Saha en Narenj Bagh Saha) maar het CGVS kon maar één dorp hiervan terugvinden in de beschikbare bronnen.

In dit verband weet u verder nog wel dat de rivier Surkhab tussen Shamsapur en het districtscentrum stroomt maar heeft u geen idee van waar deze rivier vandaan komt of naar waar deze stroomt (CGVS, p. 17). U spreekt ook over twee bruggen die beide dorpen zouden verbinden, één voor auto's en één voor voetgangers, maar u heeft er helemaal geen idee van wanneer deze bruggen gebouwd zouden zijn

of wat de namen ervan zouden zijn. Over de voetgangersbrug stelt u enkel dat deze de “te voet brug” word genoemd (CGVS, p. 20-21). Uit de informatie aanwezig op het CGVS blijkt inderdaad de aanwezigheid van een voetgangersbrug in Shamsapur, de Durrani footbride. Deze brug die zijn naam dankt aan Shaheed Walaswal Abdul Jabar Durrani, werd echter pas aangelegd in 2009. De aanleg ervan had een bijzonder positieve impact op de lokale bevolking: scholen en hospitalen werden beter en veiliger bereikbaar, de aanvoer van levensmiddelen naar de regio werd bevorderd evenals het bereiken van afzetmarkten voor landbouwproducten uit het district in Jalalabad. Wanneer het CGVS u vervolgens een foto toont van werkzaamheden aan de opbouw van de brug, komt u niet verder dan de vaststelling dat dit een foto is die genomen moet zijn in de regio Sultanpur (Landeninformatie, document 3). Dat iemand die heel zijn leven in Shamsapur zou hebben gewoond geen details kan geven over de aanleg van de voetgangersbrug en deze niet herkent op foto is niet aannemelijk.

Uw gebrekkige geografische kennis blijkt ook wanneer het CGVS de ruimere regio rond Surkhrod be vraagt. Gevraagd naar de omliggende districten somt u correct Khogyani, Chaparhar en Jalalabad op (CGVS, p. 17). Het Behsud district, dat ook aan het district Surkhrod grenst, kan u echter pas situeren nadat het CGVS deze be vraagt (CGVS, p. 20). Verder verwijst u als district ook nog naar “Tor Ghar”, Zwarte Berg, waarmee u naar alle waarschijnlijkheid doelt op het gebergte in het noorden van Surkhrod. Wanneer het CGVS echter de naam van het district achter dit gebergte, het district Qarghayi behorend tot de provincie Laghmar, laat vallen, tast u in het duister (CGVS, p. 17). U noemt Tir Ghar trouwens ook nog bij de vraag naar grotere dorpen in uw district (CGVS p. 18). Verder doet de naam Deh Bala, een nabijgelegen district in de provincie Nangarhar met een bijzonder volatiele veiligheidssituatie, ook geen belletje rinkelen bij u (CGVS, p. 20). Het is weinig waarschijnlijk dat u als inwoner van Surkhrod nog nooit gehoord zou hebben van deze districten.

Verder maakte u niet aannemelijk uit een agrarische omgeving, wat het district Surkhrod is, afkomstig te zijn. Er dient immers te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door uw voorgehouden profiel van **minderjarige landbouwerszoon**.

Wat betreft uw minderjarigheid verwijst het CGVS naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 8 juli 2019 en die stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, vermoedelijk 22,75 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar. Dat u blijft volhouden dat u op het moment van uw aanvraag 17 jaar oud was, blijkt na medisch onderzoek dan ook niet aannemelijk (CGVS, p. 5). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid.

Deze geloofwaardigheid omtrent uw profiel komt nog verder op de helling te staan als het CGVS u be vraagt naar uw landbouwactiviteiten. Zo stelt u dat maïs in ‘mizan’ (september/oktober) wordt gezaaid en ‘jauza’ (mei/juni) wordt geoogst, wat zou neerkomen op een teeltperiode van 8 maanden in de winter en herfst (CGVS, p. 9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt het tegengestelde waar (Landeninformatie, document 4). Maïs is immers een zomergewas dat net geplant wordt in ‘saratan-assad’ (junijuli) en geoogst wordt in ‘mizan-agrab’ (oktober). Dat u niet enkel foutieve zaai- en oogsttijden opgeeft maar deze simpelweg omdraait, wijst op een ingestudeerd karakter. De zaai- en oogsttijden van tarwe kan u wel nog correct opnoemen, maar wanneer het CGVS het oogstproces be vraagt, geeft u een nietszeggend antwoord (“We moesten wachten tot het seizoen van oogsten, oogsten met een sikkel en dan de oogst verzamelen.” (CGVS, p. 10)). Dat u wel de maanden kan opnoemen maar niet in meer detail de oogst van deze gewassen kan beschrijven, zoals bijvoorbeeld het onderscheid tussen de graankorrel en het stro, doet wederom vermoeden dat u deze informatie hebt verkregen op een andere manier dan door eigen ervaring.

Wat betreft het thema landbouw, heeft u ook totaal geen weet van de opiumteelt in uw dorp en de ruimere regio (CGVS, p. 10-11) terwijl uit informatie blijkt dat de lucratieve teelt ervan vanaf de periode 2014-2016, enkele jaren voor uw vertrek uit Afghanistan, na een decennium van gedwongen afwezigheid opnieuw wijdverspreid raakte onder landbouwers in de provincie Nangarhar en meer specifiek in districten als Achin, Shinwar, Khogyani en Surkhrod. Interviews met lokale boeren geven aan dat 46 van 52 ondervraagden opium teelden in het seizoen 2015/2016, bijvoorbeeld in dorpen in de omgeving van het uwe als Khayrabad en Kushkak. Hiervan gaven 6 boeren aan dat dat ze dit voor de eerste keer deden sinds lange tijd en 31 breidden de oppervlakte waarop ze opium teelden uit ten opzichte van het vorige seizoen. 4 van de 7 ondervraagden in Surkhrod gaven aan opium te telen in het seizoen 2015/2016, twee van hen hadden dit nog niet gedaan in 2015 (landeninformatie, document 5). Dat u als zoon van een landbouwer niet op de hoogte zou zijn geweest van deze opvallende en ingrijpende ontwikkelingen binnen de landbouw in uw regio is dan ook absoluut niet geloofwaardig.

Deze vaststelling brengt niet enkel het door uw aangemeten profiel als landbouwerszoon op de helling, het is opnieuw een aanwijzing dat u niet uit een agrarische regio als Surkhrod afkomstig bent.

Ook uit uw verklaringen omtrent de **veiligheidssituatie** in het district Surkhrod blijkt dat u weinig voeling heeft met de regio waarvan u beweert afkomstig te zijn. U geeft weliswaar twee incidenten aan die plaatsvonden in uw dorp, namelijk de dood van een malik door toedoen van de taliban en de onthoofding van drie kinderen, maar de beschrijvingen ervan blijft bijzonder vaag. Zo kan u over de onthoofdingen enkel aangeven dat ze uitgevoerd werden door de neven van de slachtoffers en dat de taliban ervoor iets tussen zaten. Details over het incident, zoals de namen van de daders en hun motieven, moet u het CGVS schuldig blijven (CGVS, p. 23-24). Dit is op zijn minst opvallend te noemen voor een inwoner van een dorp waar zich dergelijk verschrikkelijk tafereel zou hebben afgespeeld. Doorgevraagd over de dood van de malik herhaalt u enkel dat hij is doodgeschoten door de taliban (CGVS, p. 24). Het mag duidelijk zijn dat het hier gaat om oppervlakkige beschrijvingen van incidenten die zich eender waar in Afghanistan kunnen hebben voorgedaan. Wanneer het CGVS vervolgens vraagt of u nog voorbeelden van (veiligheids)incidenten kan geven, antwoordt u kortweg “nee” (CGVS, p. 24). Het is opmerkelijk dat iemand die altijd in een toch wel volatiele regio als Surkhrod zou hebben gewoond, slechts vaag een tweetal incidenten kan beschrijven.

Als het CGVS in het verlengde van bovenstaande peilt naar uw kennis over veiligheidsincidenten in uw regio waarbij mensen van de lokale politie, van het leger of van de taliban om het leven kwamen, kan u bij geen enkele van deze situaties een voorbeeld geven (CGVS, p. 24-25). Dit is opvallend aangezien uit informatie blijkt dat alleen al in uw beweerde geboortestreek Shamsapur in juni 2013 tijdens een clash met de overheid vier talibanleden omkwamen en twee jaar later, in juni 2015, opnieuw twee leden van de taliban omkwamen nadat ze veiligheidstroepen aanvielen die een checkpoint aan het bouwen waren (landeninformatie, document 6). Dat verder ook een grootschalige en spectaculaire aanslag daterend van april 2016 als de aanslag in het district Surkhrod op een bus van het Afghaanse nationale leger die rekruten vervoerde, waarbij minstens 12 mensen het leven lieten en nog eens 38 mensen gewond raakten, een inwoner van Shamsapur nooit ter ore zou zijn gekomen, is weinig geloofwaardig (landeninformatie, document 7). Uw gebrekkige kennis over de veiligheidssituatie van Surkhrod vormt opnieuw een aanwijzing dat u niet in het district heeft gewoond.

Verder, en niet in het minst, is het bijzonder merkwaardig dat u geen weet heeft van **IDP's en terugkeerders uit Pakistan** in Surkhrod (CGVS, p. 19). Nochtans is volgens de informatie aanwezig op het CGVS het district doorheen het laatste decennium een epicentrum geworden van dergelijke migratiestromen binnen Nangarhar. Sheikh Mesri is een locatie op enkele kilometers ten zuiden van het districtsentrum Sultanpur en werd in 2006 gekozen als beginpunt om het zogenaamde LAS (Land Allocation Sites) plan uit te rollen. Bedoeling was om in heel de provincie Nangarhar meer dan 60 van dergelijke sites voor terugkeerders uit Pakistan in te plannen op onontgonnen land dat in het bezit was van de overheid. In Sheikh Mesri alleen al werden 14 000 percelen voorzien voor het bouwen van huizen van terugkeerders (landeninformatie, document 8). Dergelijke plannen werden niet altijd warm onthaald door lokale gemeenschappen, die niet willen dat de Afghaanse overheid grond inpalmt voor externe gemeenschappen. Geconfronteerd met de naam van deze plek stelde u verrassend genoeg dat uw vader ooit over deze persoon sprak maar dat u niet weet over wie het zou gaan (CGVS, p. 18). U weet dus zelfs niet eens dat het geen persoon maar een plaats in uw district betreft. Niet veel later werd nog in Surkhrod, aan de grens met het district Khogyani, een ander dorp voor terugkeerders voorzien onder de naam Chamtala dat plaats biedt aan 8 000 percelen. Maar ook Chamtala zegt u hoegenaamd niets (CGVS, p.18).

Als laatste valt nog uw beperkte kennis op van **prominente figuren** uit de regio waarvan u beweerde er altijd te hebben gewoond. Zowel van Hadji Zahir Qadeer als van Zahir Haqqani zou u gehoord hebben via uw vader en broer. Van eerstgenoemde weet u wel dat hij in het parlement zetelde maar heeft u verder geen informatie, van laatstgenoemde weet u helemaal niets (CGVS, p. 17 en 26). Zahir Qadeer is inderdaad parlamentslid maar was daarvoor ook al generaal bij de Afghaanse grenspolitie. Bovendien is hij de zoon van Haji Abdul Qadeer, een invloedrijke leider uit Nangarhar die nog hoofd was van de Oost-Afghaanse Shura en later optrad als vicepresident onder Karzai tot aan zijn moord in 2002 (landeninformatie, document 9). Dat u enkel kan aangeven dat hij lid van het parlement is, wijst dan ook op een ingestudeerd karakter. Zahir Haqqani was op zijn beurt hoofd van religieuze zaken in Nangarhar tot aan zijn dood in 2018 door een zelfmoordaanslag. Hij werd begraven in zijn eigen dorp, Hijrat, in Surkhrod (landeninformatie, document 10). Uw gebrekkige kennis omtrent deze figuren doet wederom vermoeden dat u niet afkomstig bent uit Surkhrod.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Surkhrod gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Surkhrod heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor de volledigheid benadrukt het CGVS ook nog dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, een relaas dat nochtans onomstotelijk verbonden is met uw beweerde herkomst. Zo sprak u over een oom langs vaderszijde, Zihauddin, die bij jullie inwoonde en die voor de taliban zou werken maar uw verklaringen omtrent zijn lidmaatschap kunnen absoluut niet overtuigen. Op de vragen wat hij dan juist zou doen bij de taliban en bij welke operaties hij betrokken zou zijn, komt u niet verder dan: "Hij had een wapen, hij ging mee" (CGVS, p.35). Dit is dan ook bijzonder vaag gezien de nauwe familiebanden die jullie zouden hebben. Verder slaagde u er ook niet om het CGVS een duidelijke chronologie te geven van de pogingen die uw oom zou hebben ondernomen om u en uw broer te rekruteren tot het moment dat uw vader hem het huis uitzette. Aanvankelijk verklaarde u dat uw oom de vraag om de taliban te vervoegen een eerste keer stelde aan uw moeder, een vier- of vijftal maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 32). Wanneer later de vraag wordt gesteld op welk moment uw vader de oom het huis uitzette, situeerde u dit echter een achttal maanden voor uw vertrek. Gevraagd om meer uitleg omtrent deze onmogelijkheid qua tijd stelt u simpelweg dat het al de gebeurtenissen die zich allemaal afspeelden dateren van drie of drie-en-een-half jaar geleden (CGVS p. 32-33).

Ook over de bomaanslag op uw familie door deze oom, nochtans een centraal punt in uw asielrelaas, legt u absoluut geen aannemelijke verklaringen af. Zo kan u het CGVS niet vertellen waar deze bom op het huis insloeg. U stelde dat u en uw vader op de velden aan het werken waren op het moment dat het incident gebeurde en eens jullie op de plek aankwamen vrijwel onmiddellijk naar het ziekenhuis vertrokken (CGVS, p. 34). Later tijdens het persoonlijke onderhoud blijkt echter dat u na de door u verhaalde feiten nog enige tijd in het beschadigde huis doorbracht (CGVS, p. 35). Het is dan ook absoluut niet aannemelijk dat u de gevolgen van de bomaanslag niet gedetailleerder zou kunnen beschrijven aan het CGVS. Wat betreft deze aanslag wordt verder nog opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de dodelijke slachtoffers die tijdens dit incident vielen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nog dat er twee buurvrouwen omkwamen, bij het CGVS vertelde u echter dat twee kinderen van de burens het leven lieten (vragenlijst DVZ, p.3 en CGVS, p 34-35). Dat u er klaarblijkelijk niet in slaagt om een eenduidig verhaal naar voren te brengen over de identiteit van de dodelijke slachtoffers, tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op dit punt, namelijk de bomaanslag, ernstig aan.

De documenten die u voorlegde kunnen bovenstaande appreciatie niet weerleggen. Wat betreft de foto's die u voorlegde van uw moeder en broer, merkt het CGVS op dat ze geenszins een familiale band met uw persoon bewijzen. Aan privé-foto's kan weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Verder legde u nog een taskara, een Engelse vertaling van uw taskara en een bankkaart van uw moeder voor. Ten eerste moet benadrukt worden dat het hier niet om originele documenten gaat maar om fotokopieën. De bewijswaarde van fotokopieën is gering daar deze makkelijk te fabriceren zijn door allerlei knip- en plakwerk. Verder merkt het CGVS ook op dat documenten hoe dan ook slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Documenten kunnen op zich de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Uit aan het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt bovendien ook dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk, tegen betaling, te verkrijgen zijn. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Valse documenten zijn vaak niet van authentieke te onderscheiden, ook niet door gedegen experts..

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het

land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is ((zie het het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afgaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 9 juli 2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er ook op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afgaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 3-4).

U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud tot tweemaal toe uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er sterke twijfels heersten aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of beweerde regio van herkomst in Afghanistan (CGVS, p. 19 en 29). U kreeg ook telkens de kans om eventuele eerder gedane verklaringen te wijzen. U hield echter vast aan uw verklaringen en claimde de waarheid te vertellen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan “van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 (medewerkingsplicht)”, van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en van de zorgvuldigheidsplicht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht:

“Bij terugkeer vreest u ontvoerd en gedood te worden door de taliban, nadat u op vraag van uw paternale oom, die zelf lid was van de taliban, weigerde deze groepering te vervoegen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

*Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).*

*In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.*

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere

verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u in de regio Surkhrod heeft gewoond.

Vooreerst wijst het CGVS er op dat uw **geografische kennis** van de regio waar u altijd zou hebben gewoond uitermate beperkt is. U weet het districtscentrum van Surkhrod, Sultanpur, nog wel correct te benoemen en u weet ook dat dit op korte afstand van uw beweerde geboortedorp ligt, maar daar houdt uw kennis blijkbaar op. Dorpen als Banda Bebe Sayed, Mughul Khail, Kuyakan, Fateh Abed, Seya Sang en Karwanda doen allemaal geen belletje rinkelen (CGVS, p. 17, 18 en 19). Dat u geen enkele van de dorpen zou kennen of herkennen, mag verbazen aangezien drie van de zes zich op relatief korte afstand bevinden van het districtscentrum en van Shamsapur, het dorp waarvan u beweert er altijd te hebben gewoond (Landeninformatie, document 1). Wanneer het CGVS u uitnodigt om zelf enkele grotere dorpen in uw district op te sommen, vernoemt u er slechts twee, Katapur en Hijrat Khai. Wanneer het CGVS u nog een aantal keren aanmoedigt om grotere dorpen in uw district op te noemen, herhaalt u enkel dezelfde dorpen en stelt u louter dat er veel dorpen zijn in het district Surkhrod (CGVS, p. 18-19). Uiteindelijk geeft u nog de namen van vier dorpen (Shah Nasir Ghondi, Khaskarano Saha, Dand Saha en Narenj Bagh Saha) maar het CGVS kon maar één dorp hiervan terugvinden in de beschikbare bronnen.

In dit verband weet u verder nog wel dat de rivier Surkhab tussen Shamsapur en het districtscentrum stroomt maar heeft u geen idee van waar deze rivier vandaan komt of naar waar deze stroomt (CGVS, p. 17). U spreekt ook over twee bruggen die beide dorpen zouden verbinden, één voor auto's en één voor voetgangers, maar u heeft er helemaal geen idee van (...) wat de namen ervan zouden zijn. Over de voetgangersbrug stelt u enkel dat deze de "te voet brug" word genoemd (CGVS, p. 20-21). Uit de informatie aanwezig op het CGVS blijkt inderdaad de aanwezigheid van een voetgangersbrug in Shamsapur, de Durrani footbride. Deze brug die zijn naam dankt aan Shaheed Walaswal Abdul Jabar Durrani, werd echter pas aangelegd in 2009. De aanleg ervan had een bijzonder positieve impact op de lokale bevolking: scholen en hospitalen werden beter en veiliger bereikbaar, de aanvoer van levensmiddelen naar de regio werd bevorderd evenals het bereiken van afzetmarkten voor landbouwproducten uit het district in Jalalabad. Wanneer het CGVS u vervolgens een foto toont van werkzaamheden aan de opbouw van de brug, komt u niet verder dan de vaststelling dat dit een foto is die genomen moet zijn in de regio Sultanpur (Landeninformatie, document 3). Dat iemand die heel zijn leven in Shamsapur zou hebben gewoond geen details kan geven over de aanleg van de voetgangersbrug en deze niet herkent op foto is niet aannemelijk.

Uw gebrekkige geografische kennis blijkt ook wanneer het CGVS de ruimere regio rond Surkhrod be vraagt. Gevraagd naar de omliggende districten somt u correct Khogyani, Chaparhar en Jalalabad op (CGVS, p. 17). Het Behsud district, dat ook aan het district Surkhrod grenst, kan u echter pas situeren nadat het CGVS deze be vraagt (CGVS, p. 20). Verder verwijst u als district ook nog naar "Tor Ghar", Zwarte Berg, waarmee u naar alle waarschijnlijkheid doelt op het gebergte in het noorden van Surkhrod. Wanneer het CGVS echter de naam van het district achter dit gebergte, het district Qarghayi behorend tot de provincie Laghmar, laat vallen, tast u in het duister (CGVS, p. 17). U noemt Tir Ghar trouwens ook nog bij de vraag naar grotere dorpen in uw district (CGVS p. 18). Verder doet de naam Deh Bala, een nabijgelegen district in de provincie Nangarhar met een bijzonder volatiele veiligheidssituatie, ook geen belletje rinkelen bij u (CGVS, p. 20). Het is weinig waarschijnlijk dat u als inwoner van Surkhrod nog nooit gehoord zou hebben van deze districten.

Verder maakte u niet aannemelijk uit een agrarische omgeving, wat het district Surkhrod is, afkomstig te zijn. Er dient immers te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door uw voorgehouden profiel van **minderjarige landbouwerszoon**.

Wat betreft uw minderjarigheid verwijst het CGVS naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 8 juli 2019 en die stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, vermoedelijk 22,75 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar. Dat u blijft volhouden dat u op het moment van uw aanvraag 17 jaar oud was, blijkt na medisch onderzoek dan ook niet aannemelijk (CGVS, p. 5). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid.

Deze geloofwaardigheid omtrent uw profiel komt nog verder op de helling te staan als het CGVS u bevraagt naar uw landbouwactiviteiten. Zo stelt u dat maïs in 'mizan' (september/oktober) wordt gezaaid en 'jauza' (mei/juni) wordt geoogst, wat zou neerkomen op een teeltperiode van 8 maanden in de winter en herfst (CGVS, p. 9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt het tegengestelde waar (Landeninformatie, document 4). Maïs is immers een zomergewas dat net geplant wordt in 'saratan-assad' (junijuli) en geoogst wordt in 'mizan-agrab' (oktober). Dat u niet enkel foutieve zaai- en oogsttijden opgeeft maar deze simpelweg omdraait, wijst op een ingestudeerd karakter. De zaai- en oogsttijden van tarwe kan u wel nog correct opnoemen, maar wanneer het CGVS het oogstproces bevraagt, geeft u een nietszeggend antwoord ("We moesten wachten tot het seizoen van oogsten, oogsten met een sikkel en dan de oogst verzamelen." (CGVS, p. 10)). Dat u wel de maanden kan opnoemen maar niet in meer detail de oogst van deze gewassen kan beschrijven, zoals bijvoorbeeld het onderscheid tussen de graankorrel en het stro, doet wederom vermoeden dat u deze informatie hebt verkregen op een andere manier dan door eigen ervaring.

Wat betreft het thema landbouw, heeft u ook totaal geen weet van de opiumteelt in uw dorp en de ruimere regio (CGVS, p. 10-11) terwijl uit informatie blijkt dat de lucratieve teelt ervan vanaf de periode 2014-2016, enkele jaren voor uw vertrek uit Afghanistan, na een decennium van gedwongen afwezigheid opnieuw wijdverspreid raakte onder landbouwers in de provincie Nangarhar en meer specifiek in districten als Achin, Shinwar, Khogyani en Surkhrod. Interviews met lokale boeren geven aan dat 46 van 52 ondervraagden opium teelden in het seizoen 2015/2016, bijvoorbeeld in dorpen in de omgeving van het uwe als Khayrabad en Kushkak. Hiervan gaven 6 boeren aan dat dat ze dit voor de eerste keer deden sinds lange tijd en 31 breidden de oppervlakte waarop ze opium teelden uit ten opzichte van het vorige seizoen. 4 van de 7 ondervraagden in Surkhrod gaven aan opium te telen in het seizoen 2015/2016, twee van hen hadden dit nog niet gedaan in 2015 (landeninformatie, document 5). Dat u als zoon van een landbouwer niet op de hoogte zou zijn geweest van deze opvallende en ingrijpende ontwikkelingen binnen de landbouw in uw regio is dan ook absoluut niet geloofwaardig. Deze vaststelling brengt niet enkel het door uw aangemeten profiel als landbouwerszoon op de helling, het is opnieuw een aanwijzing dat u niet uit een agrarische regio als Surkhrod afkomstig bent.

Ook uit uw verklaringen omtrent de **veiligheidssituatie** in het district Surkhrod blijkt dat u weinig voeling heeft met de regio waarvan u beweert afkomstig te zijn. U geeft weliswaar twee incidenten aan die plaatsvonden in uw dorp, namelijk de dood van een malik door toedoen van de taliban en de onthoofding van drie kinderen, maar de beschrijvingen ervan blijft bijzonder vaag. Zo kan u over de onthoofdingen enkel aangeven dat ze uitgevoerd werden door de neven van de slachtoffers en dat de taliban ervoor iets tussen zaten. Details over het incident, zoals de namen van de daders en hun motieven, moet u het CGVS schuldig blijven (CGVS, p. 23-24). Dit is op zijn minst opvallend te noemen voor een inwoner van een dorp waar zich dergelijk verschrikkelijk tafereel zou hebben afgespeeld. Doorgevraagd over de dood van de malik herhaalt u enkel dat hij is doodgeschoten door de taliban (CGVS, p. 24). Het mag duidelijk zijn dat het hier gaat om oppervlakkige beschrijvingen van incidenten die zich eender waar in Afghanistan kunnen hebben voorgedaan. Wanneer het CGVS vervolgens vraagt of u nog voorbeelden van (veiligheids)incidenten kan geven, antwoordt u kortweg "nee" (CGVS, p. 24). Het is opmerkelijk dat iemand die altijd in een toch wel volatiele regio als Surkhrod zou hebben gewoond, slechts vaag een tweetal incidenten kan beschrijven.

Als het CGVS in het verlengde van bovenstaande peilt naar uw kennis over veiligheidsincidenten in uw regio waarbij mensen van de lokale politie, van het leger of van de taliban om het leven kwamen, kan u bij geen enkele van deze situaties een voorbeeld geven (CGVS, p. 24-25). Dit is opvallend aangezien uit informatie blijkt dat alleen al in uw beweerde geboortestreek Shamsapur in juni 2013 tijdens een clash met de overheid vier talibanleden omkwamen en twee jaar later, in juni 2015, opnieuw twee leden van de taliban omkwamen nadat ze veiligheidstroepen aanvielen die een checkpoint aan het bouwen waren (landeninformatie, document 6). Dat verder ook een grootschalige en spectaculaire aanslag daterend van april 2016 als de aanslag in het district Surkhrod op een bus van het Afghaanse nationale leger die rekruten vervoerde, waarbij minstens 12 mensen het leven lieten en nog eens 38 mensen gewond raakten, een inwoner van Shamsapur nooit ter ore zou zijn gekomen, is weinig geloofwaardig (landeninformatie, document 7). Uw gebrekkige kennis over de veiligheidssituatie van Surkhrod vormt opnieuw een aanwijzing dat u niet in het district heeft gewoond.

Verder, en niet in het minst, is het bijzonder merkwaardig dat u geen weet heeft van **IDP's en terugkeerders uit Pakistan** in Surkhrod (CGVS, p. 19). Nochtans is volgens de informatie aanwezig op het CGVS het district doorheen het laatste decennium een epicentrum geworden van dergelijke

migratiestromen binnen Nangarhar. Sheikh Mesri is een locatie op enkele kilometers ten zuiden van het districtcentrum Sultanpur en werd in 2006 gekozen als beginpunt om het zogenaamde LAS (Land Allocation Sites) plan uit te rollen. Bedoeling was om in heel de provincie Nangarhar meer dan 60 van dergelijke sites voor terugkeerders uit Pakistan in te plannen op onontgonnen land dat in het bezit was van de overheid. In Sheikh Mesri alleen al werden 14 000 percelen voorzien voor het bouwen van huizen van terugkeerders (landeninformatie, document 8). Dergelijke plannen werden niet altijd warm onthaald door lokale gemeenschappen, die niet willen dat de Afghaanse overheid grond inpalmt voor externe gemeenschappen. Geconfronteerd met de naam van deze plek stelde u verrassend genoeg dat uw vader ooit over deze persoon sprak maar dat u niet weet over wie het zou gaan (CGVS, p. 18). U weet dus zelfs niet eens dat het geen persoon maar een plaats in uw district betreft. Niet veel later werd nog in Surkhrod, aan de grens met het district Khogyani, een ander dorp voor terugkeerders voorzien onder de naam Chamtala dat plaats biedt aan 8 000 percelen. Maar ook Chamtala zegt u hoegenaamd niets (CGVS, p.18).

(...)

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Surkhrod gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Surkhrod heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor de volledigheid benadrukt het CGVS ook nog dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, een relaas dat nochtans onomstotelijk verbonden is met uw beweerde herkomst. Zo sprak u over een oom langs vaderszijde, Zihauddin, die bij jullie inwoonde en die voor de taliban zou werken maar uw verklaringen omtrent zijn lidmaatschap kunnen absoluut niet overtuigen. Op de vragen wat hij dan juist zou doen bij de taliban en bij welke operaties hij betrokken zou zijn, komt u niet verder dan: "Hij had een wapen, hij ging mee" (CGVS, p.35). Dit is dan ook bijzonder vaag gezien de nauwe familiebanden die jullie zouden hebben. Verder slaagde u er ook niet om het CGVS een duidelijke chronologie te geven van de pogingen die uw oom zou hebben ondernomen om u en uw broer te rekruteren tot het moment dat uw vader hem het huis uitzette. Aanvankelijk verklaarde u dat uw oom de vraag om de taliban te vervoegen een eerste keer stelde aan uw moeder, een vier- of vijftal maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 32). Wanneer later de vraag wordt gesteld op welk moment uw vader de oom het huis uitzette, situeerde u dit echter een achttal maanden voor uw vertrek. Gevraagd om meer uitleg omtrent deze onmogelijkheid qua tijd stelt u simpelweg dat het al de gebeurtenissen die zich allemaal afspeelden dateren van drie of drie-en-een-half jaar geleden (CGVS p. 32-33).

Ook over de bomaanslag op uw familie door deze oom, nochtans een centraal punt in uw asielrelaas, legt u absoluut geen aannemelijke verklaringen af. Zo kan u het CGVS niet vertellen waar deze bom op het huis insloeg. U stelde dat u en uw vader op de velden aan het werken waren op het moment dat het incident gebeurde en eens jullie op de plek aankwamen vrijwel onmiddellijk naar het ziekenhuis vertrokken (CGVS, p. 34). Later tijdens het persoonlijke onderhoud blijkt echter dat u na de door u verhaalde feiten nog enige tijd in het beschadigde huis doorbracht (CGVS, p. 35). Het is dan ook absoluut niet aannemelijk dat u de gevolgen van de bomaanslag niet gedetailleerder zou kunnen beschrijven aan het CGVS. Wat betreft deze aanslag wordt verder nog opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de dodelijke slachtoffers die tijdens dit incident vielen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nog dat er twee buurvrouwen omkwamen, bij het CGVS vertelde u echter dat twee kinderen van de burens het leven lieten (vragenlijst DVZ, p.3 en CGVS, p 34-35). Dat u er klaarblijkelijk niet in slaagt om een eenduidig verhaal naar voren te brengen over de identiteit van de dodelijke slachtoffers, tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op dit punt, namelijk de bomaanslag, ernstig aan.

De documenten die u voorlegde kunnen bovenstaande appreciatie niet weerleggen. Wat betreft de foto's die u voorlegde van uw moeder en broer, merkt het CGVS op dat ze geenszins een familiale band met uw persoon bewijzen. Aan privé-foto's kan weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door

mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Verder legde u nog een taskara, een Engelse vertaling van uw taskara en een bankkaart van uw moeder voor. Ten eerste moet benadrukt worden dat het hier niet om originele documenten gaat maar om fotokopieën. De bewijswaarde van fotokopieën is gering daar deze makkelijk te fabriceren zijn door allerlei knip- en plakwerk. Verder merkt het CGVS ook op dat documenten hoe dan ook slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Documenten kunnen op zich de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Uit aan het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt bovendien ook dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk, tegen betaling, te verkrijgen zijn. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Valse documenten zijn vaak niet van authentieke te onderscheiden, ook niet door gedegen experts."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker verwijst ter verklaring van de talrijke onwetendheden omtrent het leven in zijn beweerde streek van herkomst naar zijn leeftijd en stelt meermaals dat hij op het moment was dat hij Afghanistan 3,5 jaar geleden verliet slechts veertien jaar oud was.

Waar verzoekende partij in wezen de gehanteerde onderzoeksmethode bij het leeftijdsonderzoek bekritiseert, verwijzend naar een resolutie van het Europees Parlement van 12 september 2013 over de situatie van niet-begeleide minderjarigen in de EU, een rapport genaamd "Testen voor leeftijdsbepaling bij niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" en een rapport genaamd "Leeftijdsschatting van niet-begeleide minderjarigen" duidt de Raad erop dat tegen de beslissing van de Dienst Voogdij een beroep kon worden ingediend bij de Raad van State. Verzoekende partij kan het resultaat van de medische testen niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, aangezien dit niet de door de wet voorziene beroepsprocedure is. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat dan ook het vermoeden dat de uit de analyse blijkende schatting de werkelijke leeftijd van verzoekende partij is. De vaststelling dat verzoekende partij blijft vasthouden aan haar beweerde minderjarigheid doet afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid.

De Raad benadrukt evenwel dat gelet op de vaststellingen van het leeftijdsonderzoek door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie, verzoeker bij zijn aankomst in België eind juni 2019 wel degelijk een leeftijd van meerderjarigheid had bereikt, nu volgens het leeftijdsonderzoek verzoeker op datum van 5 juli 2019 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar waarbij 22,75 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar (Leeftijdsbepaling), en dit terwijl verzoeker zelf verklaarde dat hij geboren was in 2002 en aldus 17 jaar oud was toen hij aankwam in België (administratief dossier, bijlage 26; Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5).

Waar verzoeker ter verschoning van zijn gebrekkige geografische kennis argumenteert dat hij toen hij Afghanistan verliet drie à drieënhal jaar geleden slechts veertien jaar oud was en niet veel naar andere dorpen ging, moet worden opgemerkt dat verzoeker volgens het leeftijdsonderzoek op het moment dat hij Afghanistan verliet een minimumleeftijd moet hebben gehad van 17 à 18 jaar.

Bovendien acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker, de dorpen die zich op relatief korte afstand bevinden van het districtscentrum en zijn dorp waarvan hij beweert er altijd te hebben gewoond, niet kan herkennen indien hij daadwerkelijk afkomstig is uit zijn beweerde streek van herkomst.

Met het verweer dat niet kan gesteld worden dat hij de medewerkingsplicht niet heeft nageleefd waar vastgesteld werd dat hij nog de namen van vier dorpen kon geven maar dat deze niet konden worden teruggevonden in de beschikbare bronnen gaat hij voorbij aan het geheel van de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing. Overigens brengt verzoeker in het verzoekschrift evenmin informatie bij waaruit blijkt dat de door hem genoemde dorpen zich in de beweerde streek van herkomst zouden situeren.

Waar verzoeker stelt dat het niet realistisch is te eisen dat hij, een jongeman die op het ogenblik van vertrek slechts veertien jaar oud was, weet vanwaar de rivier vandaan komt of naar waar deze stroomt, wordt opnieuw opgemerkt dat verzoeker op het ogenblik van vertrek geenszins veertien jaar oud was, maar minimum 17 à 18 jaar oud. In dit opzicht kan van verzoeker wel degelijk worden verwacht dat hij weet vanwaar de rivier komt en waar deze naartoe stroomt te meer hij zelf heeft aangegeven dat deze rivier hun land irrigeerde (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Ook kan worden verwacht dat

verzoeker de namen van de bruggen in zijn dorp kan geven te meer uit algemene informatie aanwezig in het dossier blijkt dat een van de bruggen een bijzonder positieve impact op de lokale bevolking en minstens de brug op foto kan herkennen in plaats van louter te stellen dat dit een foto is die genomen moet zijn in de regio Sultanpur.

Waar verzoeker zijn gebrekkige kennis omtrent de landbouwactiviteiten in zijn streek tracht te verklaren door opnieuw te wijzen op zijn leeftijd, moet wederom worden gewezen op wat hoger reeds werd gesteld met betrekking tot zijn leeftijd. Volgens de vaststellingen naar aanleiding van het leeftijdsonderzoek ligt verzoekers minimumleeftijd ruim drie jaar hoger dan de leeftijd die hij voorhoudt.

Verzoeker wijst er nog op dat zijn landbouwactiviteiten eigenlijk beperkt waren omdat hij naar de madrassa moest en eigenlijk niet wist waarmee de mensen bezig waren. Verzoeker tracht zijn activiteiten als landbouwerszoon nu te minimaliseren, maar doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog aangaf dat hij samen met vader en broer op de gronden werkte, en heeft hij wanneer hij bevraagd werd naar de teelt van maïs, het oogsten van de tarwe en irrigatie van het land nooit te kennen gegeven dat hij deze informatie niet had omdat zijn landbouwactiviteiten beperkt waren omdat hij naar de madrassa ging (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, 10). Daarenboven komt ook de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker geheel onwetend blijkt te zijn van de opiumteelt in zijn regio van herkomst zoals blijkt uit de informatie in het administratieve dossier. Indien verzoeker daadwerkelijk afkomstig uit de agrarische streek Surkhrod, kan een dergelijke ontwikkeling hem niet zijn ontgaan. De door verzoeker in het verzoekschrift gegeven *post factum* verklaringen kunnen dan ook geheel niet volstaan om verzoekers gebrekkige kennis te verschonen.

Verzoeker wijst opnieuw op zijn leeftijd teneinde zijn verklaringen omtrent de veiligheidsincidenten in zijn regio in een ander daglicht te stellen. Hoewel verzoeker weliswaar zelf op de proppen komt met twee incidenten die zich naar eigen zeggen vlak voor zijn vertrek in zijn dorp hebben voorgedaan met name de onthoofding van drie kinderen en het doodschieten van de malik door de taliban (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23, 24), kan hij nagenoeg geen verdere of concrete informatie over deze toch wel zeer ernstige gebeurtenissen die zich in zijn dorp hebben afgespeeld, geven. Aangezien verzoeker zelf aangaf dat deze incidenten zich ongeveer vlak voor zijn vertrek hebben voorgedaan, moet gelet op zijn verklaringen over zijn vertrek en het leeftijdsonderzoek worden aangenomen dat verzoeker op dat moment minstens 17 à 18 jaar oud was. Hierdoor kan wel degelijk worden verwacht dat hij concrete en duidelijke informatie kan verschaffen.

Ook zijn onwetendheid over de veiligheidsincidenten van 2013 en 2015 en over de migratiestromen in zijn regio kan niet worden verklaard door de stelling dat verzoeker op dat ogenblik respectievelijk slechts 11, 13 en 14 jaar oud was, gezien zoals hoger is uiteengezet verzoekers werkelijke leeftijd veel hoger ligt. Het is daarnaast niet aannemelijk dat verzoeker, als zogenaamde inwoner van de streek, niets heeft gehoord over deze ernstige veiligheidsincidenten noch over de grote migratie van IDP's en terugkeerders in zijn streek en dit ongeacht zijn leeftijd.

Met het verweer dat hij alle documenten heeft neergelegd die hij kon neerleggen om zijn afkomst te bewijzen, doet hij geen afbreuk aan de concrete en pertinente vaststellingen met betrekking tot deze documenten. Waar verzoeker tot slot nog opmerkt dat hij de originele bankkaart van zijn moeder heeft voorgelegd en geenszins een fotokopie, stelt de Raad vast dat in het administratief wel degelijk aanwijzingen zijn dat verzoeker een originele bankkaart neerlegde. Verzoeker toont echter niet aan op welke wijze de neergelegde bankkaart van zijn moeder zijn herkomst zou kunnen aantonen.

Bij aanvullende nota stelt verzoeker opnieuw de originele bankkaart van zijn moeder neer te leggen, maar de Raad stelt vast dat dit een fotokopie betreft. Hoe dan ook, de bankkaart bevat geen gegevens die verzoekers herkomst of verblijf zou kunnen aantonen. Hetzelfde moet worden gesteld met betrekking tot de per aanvullende nota neergelegde taskara van verzoekers moeder, vader, broer en zijn eigen taskara. Ook de neergelegde enveloppe toont zijn herkomst of verblijf de laatste jaren niet aan.

Waar verzoeker in de aanvullende nota nog toelicht dat hij de taskara van zijn vader en broer neerlegt teneinde aan te tonen dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud de waarheid vertelde waar er twijfel werd geuit omtrent de familieband tussen verzoeker en zijn broer, doet hij geen enkele afbreuk aan de voormelde vaststellingen.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen *supra* werd vastgesteld, blijkt afdoende dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn.

Verder bemerkt de Raad dat aangezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde minderjarigheid bij aankomst in België, een verwijzing naar deze leeftijd de vastgestelde ongeloofwaardigheden en incoherenties in zijn verklaringen niet kan verschonen.

De Raad onderstreept dat ook van een persoon met een jeugdige leeftijd en beperkte scholing redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zo gedetailleerd, volledig en correct mogelijke verklaringen kan afleggen met betrekking tot zijn identiteit, zijn directe en persoonlijke leefwereld en zijn vluchtrelaas en dat hij omtrent belangrijke feiten in zijn leven, die de essentie uitmaken van zijn verzoek om internationale bescherming, voldoende coherente en duidelijke informatie kan geven.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog stelt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit over de dood van twee buurvrouwen heeft gesproken, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk melding maakte van de dood van twee buurvrouwen (Vragenlijst, vraag 3.5.). In weerwil tot wat hij beweert, werd het verslag hem overigens voorgelezen in het Pashtu (Vragenlijst, p. 2).

Verzoekers verwijzing naar de kennis die hij wel heeft met betrekking tot zijn leefomgeving, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen die op zich toelaten om te besluiten dat verzoeker zijn herkomst uit het district Surkhrod in Afghanistan niet aannemelijk kan maken.

Gezien verzoeker er niet in slaagt zijn verblijf in het district Surkhrod in Afghanistan aannemelijk te maken, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat verzoeker voor zijn komst naar België aldaar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens zijn verklaringen ten gevolge het verblijf in deze regio hebben voorgedaan.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Surkhrod in de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

De verwijzing naar zijn afkomst uit Afghanistan, dat geheel onveilig is volgens de bijgevoegde informatie, is gelet op wat voorafgaat niet dienstig.

2.6. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.8 Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF